

ІМПЕРІАЛІСТИ ПРЯМУЮТЬ ДО НОВОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ.

Відозва Центрального Виконавчого Комітету Комуністичної Партії Канади.

Важкі воєнні хмари закривають шораз більше політичний горизонт. Ціла низка безсвідомих нападів на Рад. Союз з боку британських імперіалістів довела кінці до кризи, тобто до зривання дипломатичних зносин з робітничо-селянською державою з чого очевидно ці герої імперіалізму зараз тріумфують. В наслідок наїзду на Аркос в цілі викриття казкових "державних документів", яких зовсім не знайдено, уряд Болдвина, для замирення оцей публічної опії — скопив декілька маловажних документів, якими намагається оправдати зломання торговельного договору, — і декілька "телеграм", які як і знайшли "лист Зінов'єва" носять на собі марку фальшування і вживаючи їх як претекст, — зривав дипломатичні зносини з Рад. Союзом.

Оце є політика Льюкарна, — політика, якої головним апостолом був сер Остин Чемберлейн, що для призначення за цю політику одержав "мирову нагороду Нобеля". Радянський уряд і комуністичні партії цілого світа зовсім не помітили, коли напитували льюкарнського догівір як маневр, якого метою є ізолювання Рад. Союзу. Наша провірка виявилася аж надто оправданою.

Що-ж криється поза акцією Болдвинівського уряду? Ніщо інше як нездібність до розв'язки важливих питань так внутрішньої, як і закордонної політики. Прем'єр Болдвин, що вставив своє заклопотане справдливості й набожності проповідання: "О боже, пошлі нам мир в наших часах", — стоїть на чолі уряду, який веде сьогодні далеко гострішу класову боротьбу проти британського робітництва, чим який-будь інший британський уряд цієї генерації.

Він знизив майнерам заробітну плату, продовжив їм години праці і здавив генеральний страйк за виборення колективних умов для життя майнерів. Але на цьому економічна криза ще не покінчена; він хоче ще в додатку зовсім обезсилювати робітництво, зломити його індустріальну й політичну боротьбу і в тілі цілі уряд Болдвина намагається чинити переперти насильно протирейд-юнійний закон в цілі знищення трейд-юнійної єдності; він робить незаконним симпатичний страйк, вбиває право пикетів і зносить політичну рівність.

Становище британської пануючої класи в Китаю виявляє теж позначки трудного положення імперії. Революційна

боротьба китайського народу за волю й незалежність поширюватиметься по інших колоніях, де мільйони чорних робітників і фермерів дізнають визиску й гнету — як в Індії, Египті, Іраку і ин. В виду такого положення в дома і за кордоном, уряд Болдвина сподіється, що своїм нападом на Рад. Союз йому вдасться відразу прикрити червоним плащиком сліди своєї катастрофальної політики.

Щоб відвернути увагу від знеславдженого проти трейд-юнійного законопроекту в себе в дома, Болдвинівський уряд ще більше розпалює війну в Китаю; щоб замаскувати свою визискувальну поведінку в Китаю, він атакує робітничий рух, а щоб відвернути увагу від одного й другого, він нападає на Рад. Союз. Таким чином британські імперіалісти заматають в таку сітку трудящих, що не бачать для себе іншого виходу, як тільки в понових передвиборчих ревелюціях, подібних до підробленого Зінов'євського листа, який погребали тоді робітничий уряд.

В своїй непоганоюваній зневажливості до Рад. Союзу і до китайської революції — британські імперіалісти знехтували міжнародні закони, порушили дипломатичну незайманість і т. д. Наїзд на радянську амбасаду в Пекіні був варварським кроком в "миротворчій" політиці держав. Наїзд на Аркос не означає нічого ліпшого.

Так-то поступають "англійські джентльмени", які нещиро голосять перед світом, що вони пішли війною на Німеччину тільки тому, що вона — мовляв — "подопала неутралялітету Бельгії, немов клаптик паперу".

Слабо замасковане вивіщення війни уряду Болдвина наслідок його оттавський уряд, в чім виявляється найкраще вся лицемірність імперіалістичної конференції, від якої сподівалися, що вона признала більше автономних прав для домінії. Мекензі Кінг зі своїм ліберальним урядом дав докази, що він нічого собі — імперіаліст, який може навіть доводити торонтонський "Глоб". Через деякий час ми дізнаємо себе сподіваннями, що Канада, яка відмовилася була піти слідами Чорчила відносно кризи в Ченек, коли-то загрожувала війна з Туреччиною, піде й тепер своїм шляхом незалежної політики в справі своїх взаємовідносин з Рад. Союзом. Ці сподівання опалилися. Ми й на далі остаємо колонією Британії і автоматично переходимо в воєнний стан, коли Британія веде вій-

ну, і на далі мусимо підчинятися приказам британського закордонного уряду, який рішає про долю й життя тисяч канадських робітників і фермерів.

Компартія Канади мусить подвоїти свою політичну енергію. Ми остерігаємо канадських робітників і фермерів, що акція Болдвина доведе до катастрофи. Це крок на шляху до другої світової війни. Ми не всіпили ще й досі відсапнутися під тигарем величезних воєнних довгів. Життя тисяч Канадців пожертвовано на полях Фландрії у війні, спричиненій імперіалістичними державами. Працюючі маси повинні стати в обороні єдиного робітничо-селянського уряду в світі — уряду Рад. Союзу. Більше чим коли-будь ми мусимо зміцнити нашу кампанію під кличем — "Тетя руки від Китаю". Ми мусимо завізвати весь трейд-юнійний рух до оборони перед подібними затаїми на законний стан наших трейд-юній, як скоро тільки проти-трейд-юнійний законопроект в Британії стане справжнім законом. Ми мусимо домогатися цілковитого відновлення торговельної й дипломатичних взаємовідносин з Рад. Союзом. Ми мусимо організувати робітничий рух проти наблизуючої війни.

Компартія Канади категорично опрокдиє всяку думку, що вона є "агенцією Радянського Уряду". Ми є секцією Комінтерну, добровільним товариством з звичайною дисципліною революційної робітничої партії в цілому світі. Ми поборюватимемо всяку спробу з боку наймитівської преси й властей — загнати нас в підпілля. Як частина робітничого руху Канади, ми покористуємося й домагаємося таких самих прав свободи слова, організації, освіти й діяльності, як кожна інша частина робітничого руху.

Центральний Виконавчий Комітет Компартії Канади.

ГЕНЕРАЛЬСЬКЕ РЕМЕСЛО.

Воду білогорядського генерала Каледина притягає до відповідальності за спонування своєї 17-літньої дочки до протиступу.

...Він батківщину продав. Він говорив: "Росія — мати". Самого себе додавав. За невеличкий лишок плати. Вдова же продала красу. Дочки своєї: "Мамо, згляньтись!". Настигне їх суворий суд — Всіх "покупців!" Всіх "комерсантів!"

Чи ви є членом Комуністичної Партії Канади? Коли уважаєте себе свідомим робітником, то ставте в ряди компартії й працюйте в її користь.

ГОЛОСИ НАШИХ ЧИТАЧІВ.

ДІТОЧА МАНДОЛІНОВА ОРХЕСТРА.

Солборн, Онт.

Коли в Солборні не було ще Укр. Рад. Дому, то діти український робітників переважно виховувалися на вулиці.

Щоб цим дітям запобігти і щоб ці маленькі дітвори не ходили вулицями, то горстка свідомих людей, що гортувалися під той час в чужих приміщеннях, азили на себе такий тяжкий тигар і приступили до будови УР.Д. в Солборні. Зробили вони це не ради себе, а лише ради цієї маленької дітвори, цього молоденького квіту, в котрім наша будучина, щоб дати їм хоч трохи знання.

В скорому часі Укр. Рад. Дім був побудований і розпочато в ньому роботу. Зараз започатковано діточу школу, до котрої наразі вписалося попер 60 дітей, котрих тимчасово виводили з місцевих товаришів, що давали їм гарні початки. Так само було при відділі ТУРФДім в Коністоні. Діточа школа існувала, а учительство товаришів по черзі. Однак дані були так неможливі. І спільно, обом відділам, вважалося дістати учителя з Вишого Освітнього Курсу тов. Василя Головача, котрий вчителює в Солборні і Коністоні. Описав, з гіркою бідою вважалося при цих відділах заснувати діточу мандолінову орхестру. Правда, початки були дуже важкі, однак за так короткий час ця діточа мандолінова орхестра зробила неабиякий поступ.

Час від часу виступає вона з своїми концертами як у Солборні і Коністоні, так і в поближких місцевостях, що заселили українськими робітниками і робітницями. При кожній місячній квітці р. ця діточа мандолінова орхестра робила об'їзди до сільських місцевостей: Еспланада, Ворінгтон і Крист-монтайн, з чого принесла як моральну так і матеріальну поміч для сплатування довгу, що ще тяжить на Укр. Рад. Дім в Солборні.

Як при відділі ТУРФДім в Солборні, так і Коністоні, є мале число дітей в мандоліновій орхестрі, тому що орхестру злучено в одну. Ця молоденька орхестра тішиться симпатіями так українських робітників, як і англійських, бо виступала з грою і співом в англійських театрах, як Гренд Опера і Ріджент. В цих виступах орхестра пописалася найкраще тому, що як від одного так і другого театру менеджери запрошували ще на кілька виступів. Лише завдяки Укр. Рад. Дому в Канаді чужинці з нами починають числитися.

Деякі робітники говорили з насмішкою, мовляв, нащо нам будувати Укр. Рад. Дім в Солборні, коли він не принесе ніякої користі. Однак свідомі робітники дивилися інакше на справу, не вважали на ніякі наклепи і перепони з боку ворогів, а такі любувалися Укр. Рад. Дімом в Солборні. Сьогодні ці люди, що колись говорили, що УР.Д. без потрібний і не принесе жадної користі, бачуть тепер своїми власними очима, що їх думки були дуже мильні. Однак, якби воно не було, горстка робітників не була-б в спроможності утримувати діточу школу, платити учителя і сплатувати довг Укр. Рад. Дому в Солборні. Завдяки свідомим робітникам і робітницям місцевості Солборні і Коністоні а також околиці, вони зважили відкласти свої гроші за працюючі дити чим допомагають сплатувати довг Укр. Рад. Дому в Солборні. І тому, що ці робітники бачуть де йдуть їх гроші і яку роботу за них робиться, в цьому полягає наш успіх в цілій Канаді. І лише завдяки тим робітникам ми сьогодні можемо погордитися такою прекрасною діточою мандоліновою орхестрою. Ми певні,

що українські робітники і робітниця нададуть піддержувати Укр. Рад. Дім в Солборні, щоб як найкраще позбутися того довгу, що ще тяжить і сплине повоину роботи.

Вкінці скажу: честь вам батьки і матері, що послідаєте своїх діточок до робітничих організацій!

Хай живуть і розвиваються діточі мандолінові орхестри при відділах ТУРФДім в цілій Канаді!

Робкор.

ЗРОЗУМІВ ПРАВДУ.

Бінфет, Саск.

В нашій місцевості існують дві організації: Укр. Робітничий Дім і якийсь собі патрістичне товариство, до якого я належав через пару років, через що тепер дуже жалую, що був нечужою колою до підкожних свідомих робітників. Правда, що я вже старий чоловік-та ще до того й неграмотний, як зрозуміти, де доля робітників.

Але прийшла мені щастлива доля, що я перейшов разом з дружиною і дітками до Укр. Рад. Дому. Тут я побачив між робітниками справді величезну та любов до ближнього. Правда, що цю дорогою я собі завдав багато ворогів, наприклад, минулого місяця заслабав моя дружина і коли я і мої діти відправлялися своєю річку матір до шпиталю, то ці панове добродії не соромилися пласкати в долоні та радуватися моїй нещасній пригоді.

Так, так, панове добродії, все ми знаємо, але та поганя згадка на віки останеться в пам'яті моїй та моїх дітей.

Зате свідомі робітники і робітниця в Бінфеті не дали мені влади на дню прощати. Вони мені широкі помогли в моєму критичному положенню, за що широкі і сердечно дякую місцевим товаришам і товаришкам, що так широкі підказували мені родиною.

І Марковський.

ЧИ ТРЕБА РОБІТНИКАМ ОРГАНІЗАЦІЙ І ОСВІТИ.

Вестон, Ілл.

Знаю таких робітників, що зуть себе свідомими, однак вірять у різні забобони, а не вірять в організацію, бо кажуть, що то "весьма сумно припадає". Вони кажуть, що відають і опіри всемогучим: посуха, слота, мороз і неурожай — все це робота опіри. Кажуть, що революційне кермує якийсь один чоловік, а ми прості робітники до нього нездатні і нам треба чекати, доки то все само прийде. По їхньому не треба полагати політичним виразом, але робітничий прес, не треба учинити, раз всі кермує опіри, то ми прості не чекаймо і будемо тихо, бо наша поміч нічого не варта.

Якби були всі робітники в царській Росії так думали і чекали, доки то все само прийде, то цар був-би й досі безсечно сидів на троні, а той якийсь один чоловік, що бажав-би був революції, ніколи не дочекався її і сам нічого не зробив-би. Робітників в царській Росії організованою силою скинули царське ярмо, зруйнували панські порядки, а намістили заклади диктатури пролетаріату. Такими робітникам, які кажуть, що треба чекати доки все само прийде, треба читати такі книжки, з котрих довідуються, що політика ніколи не робилася без участі людей. Робітничу владу мусять завести самі робітники. Щоб позбутися старих забобонів і пророцтв Михалди, треба також читати книжки, з яких кожний думаючий робітник довідается, що таке релігія і яке її завдання.

Хто з робітників вірить, що у старих забобонів, хай купить собі ошкниж-

ки: Як повстала релігія і вірування в бога; Як поли тлумачить нарід; Теорія історичного матеріалізму; Розвиток людства; Біблія для вірних і невірних, і т. ин.

Хто уважно прочитає ці книжки, той не буде вже більше вірити в ніякі забобони і не буде тикати пальцем в гору, бо мовляв — там хтось є, що керує світом. Також треба читати дещо з астрономії, щоб довідатися, як кружляє тіла небесні, що ті тіла є і чи можливо, щоб той "хтось" ніхто обертав. Замість тратити час на всілякі пусті тервені, як карти і т. ин., то краще купити собі книжку, щоб здобути знання. Треба тямити, як сказав наш Іван Франко. "Книги-морська глибока, хто пірне в них аж до дна, той хоть трішки мав досить, чужі перли виносить".

І. Т. Д.—а.

ДЕПОРТУЮТЬ ХОРИХ НА СУХОТИ РОБІТНИКІВ.

Вестон Санаторія, Онт.

Справа, про яку оце хочу написати, була вже давніше згадана на сторінках "У. Р. В."; але я бажав-би ще раз про неї заговорити, щоб подати до відома широкого загалу робітництва, як то канадська влада трактує тих нещасних робітників, що приїхали сюди здоровими, а поповши в сухоти через невисокий умовний праці в різних компаніях, — їх депортує з Канади, бо вони — мовляв — не пережили в Канаді п'ять років.

Таких випадків в тижневій санаторії в Вестоні, Онт., трапляється немало. Кожного робітника-чужинця, який знаходився на сухоті, депортує. Так депортували перед місяцем т. П. Нимоводу, який приїхав сюди з Галичини здоровим і, поробивши півтора року на "екстра генку", протрудився, дістав сухоти і за це канадській влади вивезли його до Галичини. Така сама доля чекає зараз же 4-ох робітників, які хвилює в цій санаторії.

УВАГА, ВЕНКУВЕР І ОКОЛИЦІ!

Перший пікнік в цій сезоні відбувається в неділю по полудні 12 червня ц. р. в тім самім місці, що й попереднього року, тобто коло Гейстінгс-Парку.

Датьє всі масово на цей пікнік, щоб спільно разом забавитися весело й відсвяткувати свої груди чистим повітрям. Там знайдете все, чого забажаєте: смачні перекуси, холодні напитки, гарну українську музику, танці, забави і т. ин.

Пікніковий комітет просить заохоти, щоб не тільки цей перший пікнік, але й всі наступні випали як найкраще. І дійсно, програма цього пікніку буде дуже різноманітна й багата.

На місці пікніку дають стрілянку ч. 8; на яку спадає на вулиці Панад і дається аж до кінця ліній, де тогочас дождатимуть наші товариші й товаришки і покажуть далішню дорогу на місце пікніку. Тож приходьте всі масово і вчасно, а не покажете цього!

Пікніковий комітет.

ВАЖНЕ ДЛЯ РОБІТНИКІВ ПІВНІЧНОГО ВІННІПЕГУ!

Оцим повідомляється всіх тих, які з різних причин не зареєструвалися до голосування в провінційних виборах, що в суботу, дня 4. червня і в понеділок 6. червня буде засідати в поліційній стації (Мегнус Евані і Чарлс Стр.) ревізійний суд, де можна буде зареєструвати свій голос. Рєгістровання буде відбуватися перед судією Стакпулом в таких годинах: від 10 рано до 12 перед полуднем, від 2 до 4 по полудні і від 7 до 10 вечером.

Робітників! Хто з вас ще не зареєструвався, поспішайте зробити це тепер, бо інакше в день виборів на 28-го червня не зможе голосувати. Переказуйте про це одні другим.

ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА З ТАНЦЯМИ В УКР. РОБ. ДОМІ!

СТАРАННЯМ ВІДДІЛУ ЖІНОЧОЇ СЕКЦІЇ Т-ВА УКР. РОБ.-ФАРМ. ДІМ У ВІННІПЕГУ

відбудеться

В СУБОТУ, 4. ЧЕРВНЯ, В ГОДИНІ 8. ВЕЧЕРОМ
В САЛІ УКР. РОБІТНИЧОГО ДОМУ

ТОВАРИСЬКА ЗАБАВА.

На цю забаву-танці запрошуються всіх членів і членкинь наших братніх організацій як також наших симпатиків.

АПТОН СІНКЛЕР.

МЕНЕ ЗОВУТЬ ТЕСЛЕЮ.

Повість про друге пришестя.

(Переклав з англійського Євген Касиненко.)

I.

Почалася чудна ця пригода з того, що я пішов подивитися на виготовлену в Німеччині кінематографічну картину. Минуло аж три роки після війни; можна було думати, що людина Вестерн Сіті від військового божевілля вже очунчала. Але-ж, як виявилось, цього ще не сталося; принаймні, коло дверей скупчалася юрба, що ніколи не пускала до кіна; купки охочих прийти туди отверсто побоювалися її. Та посамперед я мушу ввести в це моє оповідання д-ра Карла Геннера; це — видатний літературний критик, що в той час подорожував по Америці і саме спливав бую в Вестерн Сіті. Д-р Геннер сказав я був причиною тому, що я пішов дивитися на ту картину; як що ви матимете хвилину терпцю, то скоро побачите, як ті думки, що він укав їх мені в голову, штовхнули мене в мою надзвичайну пригуду.

Ви, може бути, не дуже добре знаєте тих освічених чужоземців. Їхні манери — немов з наймилішого окументу, і за розмовою з ними ви відчуваєте себе хіба як той перський кіт, коли його гладять. Вони перечитали всю світову літературу і говорять спокійно й упевнено; вони старі, — старі від спогадів расового горя, що накопичилося в їхній душі. Я — член найкращих клубів у Вестерн Сіті і найкращого шкільного товариства в усій країні — я якось відразу втра-

тив охоту згадати в нашій розмові, що й я допомагав виграти баталію в Аргонах. Чужоземець спитав мене, як я ставлюся до війни, і я відповів йому, що її вже закінчено і що я вільний від лихих почувань, хоч, звичайно, зі знищення пруського милітаризму дуже радію. На це він зауважив:

— Це була дуже болюча операція, але всі ми сподіваємося, що пацієнт переживе її; так само ми хочемо вірити, що й хірург не підхопив собі хороби.

Сказав це так спокійно, як і слід було. Розуміється, я спитав д-ра Геннера, що він думає про Америку. Його відповідь була тою, що ми досягли змоги продукувати матеріальні засоби цивілізації тонами, коли інші нації продукують їх тільки фунтами.

— Як на ваш тутешній масштаб, то ми, інтелігенти Європи, завжди були дуже вбогі. На дуже скупий їжі ми піднімали дуже багато ідей; ви-ж маєте без кінця багато їжі; отже, ми шукаємо у вас ідей і гадаємо, що, в згоді з аналогією, існують вони мусять.

— Але ви не знаходите їх? — засміявся я.

— Нічого, — відповів він, — я приїхав сюди саме для того, щоб шукати їх.

Так розмовляли ми одного ясного після-полудня в осени 1921 року, шпачеруючи Бродвеем у Вестерн-Сіті. Ми балакали з приводу картини, що її д-р Геннер дуже мені рекомендував; ми йшли переглянути її. Вона звалася "Кабінет д-ра Калігарі" і була "футуристичним" витвором, чудним і чарівним капризом кінематографічного мистецтва, немов би кошмаром збожеволілої людини.

— Бувши Американцем, — сказав д-р Геннер, — ви невідомо спитаєте себе: Навіщо во-

на здалася, оця картина? Адже ви звикли думати, що всякий твір мистецтва повинен служити певній моральній меті.

Помовчавши трохи, він додав: — Цієї картини не можна було-б виготовити в Америці. — Вже хоч-би тому, що виконавці повинні були-б бути худі.

Він сказав це ледви помітно посміхнувшись. — В Америці не знайдете ні одного кіно-артиста в такому стані. Хіба-ж люблять ваші люди мистецтво до того міри, щоб зваяжати поголовдувати для нього?

— На ділі-ж у цей саме час ми мали в Америці кілька мільйонів безробітних і чимало з них голодуюли. Серед них, сказав я, були напевне й інтелігенти. На це критик заперечив мені:

— Вони мусили-б голодувати так довго, щоб уже звикнути до цього, щоб уже відчувати смак голоду, або, принаймні, смак обертати голод у мистецтво. Хіба найпершою прикметою великого мистецтва є не те, щоб воно виплопалося з огню страждань? Всі великі духовні рухи починалися саме так; візьміть початкові християнство, наприклад. Але ви, Американці, зробили з Христа, з цього теслі.

Я зарегаувався. Трапилося так, що як раз у ту хвилину ми проходили повз церкву св. Бартоломея, велику будівлю з темного-рудого каміння, що стояла на розі парку. Я показав рукою на неї.

— В оцій церкві, — сказав я, — над престолом ви можете побачити Христа-теслю в розкішних білих і аметистових шатах, намальовано-го на віконному шклі як оздобу. Але-ж, коли ви поміркуєте ще трохи, то визнаєте, що не ми, Американці, почали так робити!

— Так, — відповів він. — Але-ж я думаю,

що ви викінчили його як символ аристократизму, як богостоту високошанованого порожнього місця.

Так балакаючи, ми обійшли ріг і побачили кіно "Експельзюр". І біля нього була юрба!

II.

Зразу, побачивши чимало народу, я подумав, що це звичайні відвідувачі кіна. І сказав, усміхнувшись: "А кінець-кінцем Американці все-ж не так байдужі до мистецтва!" Але тут я спостеріг, що юрба ніби коливається туди й сюди і що в ній чимало людей в військової одежі.

— Галло, — скрикнув я, — бійка?

Там був гармідер і галас; військові тягали й штовхали цивільних. Коли ми надійшли ближче, я спитав у одного з присутніх: "Що це тут робиться?" І почув у відповідь:

— Он ті не пускають до кіна дивитися на картину.

— Чому це?

— Німечка. Гунська пропаганда!

Ну, ви-ж мусите розуміти, що, допомагавши перемогти в війні, ніхто забути цього відразу не може. Отже, я мимоволі з недовір'ям зиркнув на свого компаніона, видатного й освіченого літературного критика з Берліна. Чи не могло статися, що цей вивчливий джентльмен зіграв зі мною штучку, зумівши, можливо, рішуче підкинути в мій сирий американський мозок, без того, щоб я навіть хоч трошки помітив це? Але-ж я пригадав подробиці його оповідання про картину та його слова про "мистецтво з-за ради мистецтва". Пригадав також, що війни нема вже три роки, і що я й самотійно можу собі міркувати.

(Далі буде.)

В МОЛОДІ НАШЕ МАЙБУТНЄ!

Не забудьте передплатити для своїх дітей місячний журнал

"СВІТ МОЛОДІ"

що виходить у Вінніпегу і друкує приступні для молоді статті, вірші, оповідання, забави, загадки, а особливо звертає увагу на належне виховання робітничо-фермерської молоді.

Журнал цікавий і корисний так для дітей як і для старої молоді. В кожному числі багато ілюстрацій.

Поширюйте вістку про цей журнал! Збирайте нові передплати!

На щіль рік передплата вносить тільки 50 центів.

Поодинокі число 5 ц.

Замовлення з грішми посилайте на таку адресу:

THE YOUTH'S WORLD
Pritchard & McGregor, Ltd.,
Winnipeg, Man.